

Sygn. akt I CZ 106/06

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa K. S.

przeciwko "S." Spółce z o.o. i in.

o ochronę dóbr osobistych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2007 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 maja 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2006 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 grudnia 2004 r. oddalającego powództwo.

Postanowieniem z dnia 24 maja 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił wniesioną dnia 15 maja 2006 r. skargę kasacyjną powódki od wskazanego wyroku tego Sądu. Uznał, że skarga kasacyjna podlegała opłacie stałej w kwocie 600 zł (art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), zaś skarżąca tytułem opłaty od skargi uiściła jedynie 40 zł.

W zażaleniu skarżąca zarzuciła naruszenie art. 130² § 3 k.p.c. w zw. z art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawową zasadą prawa międzyczasowego w dziedzinie procesu cywilnego jest zasada bezpośredniego działania ustawy nowej. Zasada ta wyrażona została w art. XV § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 297 ze zm.). Innymi słowy, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, przy wykonywaniu czynności procesowych stosuje się prawo, które obowiązuje w czasie dokonywania czynności. Wymieniona zasada ma zatem znaczenie ogólne w zakresie prawa procesowego cywilnego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r. – zasadę prawną, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2003 r., IV CKN 310/01, niepubl.) i znajduje również zastosowanie w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, skoro mają one charakter przepisów prawa procesowego.

Istotny wyjątek od zasady bezpośredniego działania ustawy nowej przewidziany został w art. 149 ust. 1 powołanej ustawy. Przepis ten stanowi, że w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. W rozpoznawanej sprawie wejście w życie ustawy nastąpiło

po zakończeniu postępowania przed Sądem drugiej instancji, natomiast wniesienie skargi kasacyjnej od wydanego przez ten Sąd postanowienia miało miejsce już w czasie jej obowiązywania.

Wniesienie skargi kasacyjnej inicjuje postępowanie przed Sądem Najwyższym i – mimo że jest czynnością podejmowaną przed sądem drugiej instancji – stanowi co do zasady pierwszą czynność postępowania kasacyjnego. Jeżeli zatem powódka wniosła skargę kasacyjną w czasie obowiązywania nowej ustawy o kosztach sądowych, to – zgodnie z zasadą bezpośredniego działania ustawy nowej – w rachubę wchodzi tu przepisy tej ustawy. Tym samym zawarty w zażaleniu zarzut naruszenia art. 149 ust. 1 obowiązującej ustawy o kosztach sądowych okazał się bezzasadny.

Skutki nieuiszczenia opłat od środków odwoławczych i środków zaskarżenia wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników określa obecnie art. 130² § 3 k.p.c. Przepis ten stanowi, że sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. Sąd Apelacyjny trafnie zakwalifikował rozpoznawaną sprawę jako sprawę o ochronę dóbr osobistych, w której od skargi kasacyjnej należało pobrać opłatę stałą w kwocie 600 zł (art. 26 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 18 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych). Wobec uiszczenia przez powódkę opłaty od skargi w kwocie 40 zł, Sąd drugiej instancji odrzucił skargę kasacyjną, przyjmując trafnie jako podstawę rozstrzygnięcia art. 130² § 3 k.p.c.

Z podanych względów, na podstawie art. 398¹⁴ i 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.